

Bir Fincan Kahve

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Nisan 2021

Yaslı şehrin tınısında saklı gök kubbe: nazara dahi alınmayan hırpani bir düş'ün semadaki ayak sesi elbet bilinmezliğin güftesi ne zamanki bir şiir dolansa yüreğime.

Kaybolan zaman mı yoksa insan mı?
Pimi çekilen ömrün savrulduğu
Tufanda saklı heceler
Her çimdiklediğimde göğün nazlı gerdanını
İçimde kalan ne çok ukde
Fısıldar derinde saklı yalnızlığın mealine.

Bir gök kuşağı giyindiğim
Ne çok hurafe içine dizildiğim
Oysaki ne meleşim ne kâhin
Bir fincan kahvenin telvesinde saklanmaya talibim.

Dostun hatırına hicaz makamıysa yalnızlığın
Sevgi dolu muhabbetlere
Dokunmak hızla ve telaşla sona ersin diye
Sessizlikle imtihanım.

Bir bakraç ise içine saklandığım
Ya da devasa bir sarkaç
Yoklukla acıyla sınıandığım.
Bir sevinç ise gizinde aşkın
Bir üzünc belki de özleme yatkınlığım
En çok da kendime sığınmak
Sığamazken yere göğe
Bir şiir olup da konmak yüreklere.

Rengim, zevkim ve sevgim
Münasip bir dilde zikredip nihayetinde
Kendime yenildiğim.
Bir rubai ise sarmalında aşkın
Bir hece ise günbegün tokalaştığım.
Metruk düşler sokağında gidip geldiğim

Yaldızlı yolunda evrenin
Şiirlerle yüreğin söküklüklerini diktiğim
Hala ayılamadığım bir rüya gibi
Bandığım her sözcükte evrenin ikramı
Umut gibi.

Mıntıkamda saklıyım
Asker adımları yalnızlığın...
Teftişe çıkan yıldızlar ve mehtabın
Sessizce dokunduğu içimdeki emir eri
Elbet kifayetsiz künyemde saklı
Sözüm ona mutluluğun neferi bir adımdan da öte
Adı olmayan bir iklimde
Yankısı dahi olmayan yalnızlığın sesinde
Hala devinebildiğim başlı başına bir mucize
Sadık olmaksızın yüce Rabbime
Bir kum zerresi gibi çoğalıp kaybolduğum.